

ÍTÉLET

Hosszú, nyugtalan éjszakák után
Az összekuszált, gubancosodott
Hajat tépi, szakítja a fésű.
De fésű nélkül nem lenne rend soha:
Hullhat a szál, a sűrű megmarad.
És rendben marad.

Emberek, mi is
Úgy nőttünk a föld kerek fejére,
Sűrűnek, szépnek, dúsnak, mint hajak,
S rajtunk aludtak álmos, fekete,
Hánykolódó, borzoló nagy éjek.
Most itt a reggel – fésülni kell!

ÉRŐ IDŐ

Vizes mezőkön csicsonkáznak a fények.
A párolgó fekete földet
Döngöli reggel a napsugár.
A fűből kipréselt őszi nedvek
Ott csordogálnak az utakon
S összegyűlnek a völgyek alján.
Belőlük fornak a hűlt napon
A vad-hideg-jeges borok,
Amiktől majd a téli szél
Berúgva, bambán tántorog.

Felnőtt s megszökölt a kukoricaszár,
A déli köd bomolva leng a vállán,
Hízolgi sűgva zörrenő gerincét,
Hogy felhőkig ér – fára hasonlít már.
És minden domb felhőkkel cimborál,
S a vakondtúrás maholnap havas.

Hogy nő a világ! – Mint hófellegek
Rendre lejönnek hozzánk az egek –
Patyolat-tisztán lesz legnagyobb a föld.

*

A zöld nyári fények
Leégtek lassan vöröslő parázssá,
S száll róluk a pernye.
Szelek szítják, magukat erőltetve, –
Még egy roham, még egy.

S a parázsló őszi faszor
Az utolsó levélcsonkig égett.
De az ágak bütykös ujján valahol
Gyúlnak, gyúlnak az új kis fáklyák jövőre...

ÚJ ÓDA

Minket nem köt se gyökér, se hegy láb, se forrás
az eredetünkhöz.

A lények között mégis legösszetartóbbak vagyunk.
Gyökeret önként választó növények,
helyükre önként tapadó hegyek,
önként medret kereső vizek.
Sorsaink hálózata szívmagasságban feszülve
beborítja, megköti a föld felületét.

Helytelenül hitték, hogy fejedelmek
és parancsolatok nélkül
nem tudjuk majd kormányozni magunk.

A valóság rátalál megfelelő érzékeinkre,
hogyan megnyerjen magának.

Válaszaink rátalálnak társaink
hasonló érzékeire.
És így az egy meggyőződéssel dobbanó
szíveket, valamennyit összefűzi rendre
egyikünk elgondolása,
mely valakinél egy lélegzet alatt megszületett,
mint április arany méhei
és úgy is éli világát:
újra vissza-visszatér,

mint pályáikon a csillagok,
mint köreiben a vér,
és mint a föld óhajára
önmaguk kívánságára az évszakok –
hogy az emberek végtelen kiterjedésű kertjében
termékenyítsen, érleljen és teremjen!

Tizenhét millió szívvel ver ez az ország!
A dobogás kórusa engedett engem
toborzó útra.
Mint tengerek hangját egyetlen kicsi kagyló,
itt hozom én is az ő ütemét.

INDULÓ-TÉMA

Nem menetelő lábakra szabtam,
Nem egyszerre-csattogásra
Ezt a dalt.

Az egymás mellett haladó népek
Léptei adják kötetlen ütemét,
S énekel benne gyermek-szoprán
És férfi-basszus és asszony-alt.

Elmondunk véle egy furcsa titkot:
A ritmus titkát, amelyben élünk.
Próbáld meg te is – gondolkozz vélünk.

Testet adni az időnek,
A tér csontvázára húst,
Bele lelket –
Megtanultuk: mint engedelmes sejtek
Sorakoztunk hajdan az Elsőn,
És sorakozunk benned – Huszadik Század.

Harminchatfokos testek
Tízezer éve is – most is,
De akkor honnan a lázad?

Talán onnan, hogy elszántan, daccal
Kitártuk szívünk a vöröslő Napnak,
S ez tiszta érzékű értelmet adott
Az osztályok közti ős haragnak.

S mint ünnepek előtt a boldog népség,
Vagy vigasz szavára a bánatos:
Most gyorsabban dobog bennünk a szándék!

Mert akárhogyan: verekszünk most is,
Vitázunk – s ki nem fogyunk a harcból,
De embernek való a kenyérünk,
És abból, mit tízezer évig vártak,
Tele kupával jut nekünk:
Az édesvizű szabadságból.

És izgalom tüzel: ígér a kor,
Hogy elérjük igazi emberségünk
Egy század elején – vagy ennek végén...

De nagyon közel valahol.

VÖRÖSHADSEREG. 1945

Állj elő virág, állj ki a hegyre.
Süssön a reggel lehunyt szemedbe.

Horpadt az oldal, mosta a zápor,
Hegy alján sár lett füvek porából.

Március útja friss, mint a kertek.
Március útján itt meneteltek ...

Katona mondta: meghalt a társa.
„Simogasd nyírfa, valaki várta.

Simogasd gyökér! (sietünk, látod)
Ujjadra bízunk átlótt kabátot,

Szalmaszín haját, almaszín képet!...”
– Keréknyikorgás. Győzelmes népek

Mentek az úton, (lovak tocsogtak)
Dalra gondoltak és belefogtak.

ÉG, FÖLD, MADARAK

Decemberben, ha nincs hó a határon,
Kék ég alatt messze zsong a csattanás,
Szorult szívvel surran el a verébraj,
Meghasad a hideg, és a delelő
Olvadt nap a hasadékán becsorog,
Lefolyik a dombok púpján, völgyekig,
Kopott tarlók, szántók, mezők beisszák.

Decemberben, ha nincs hó a határon,
Vékony vérű vizeken az ég a jég,
Forrás torkán nem dagadt meg még a fagy,
Kövek színén langyos lesz a tisztaság,
Füzek fölé visszaleng valami nyár,
S a károgó, szomjas, szürke varjak is
Eltűnődnek hótalan idők felől.

Decemberben, ha nincs hó a határon,
Hullámhátú távolságok vizein
Árnyékukat vonszoló lágy fellegek
Mennek el, s az ingó indák idegét
Tépdetik a boldogságos cinegék;
Csivittjeik kis nappali csillagok,
S kis karmuk az idő csúszó szőnyegét
Markolássza, tartani: minek a tél?...

FÁK

Jön a szenvedéllyel élő
anyagokért járó,
gyors értelmet-hasznot osztó
ember, a favágó.

Öregasszonyok a törzsek,
lányaik az ágak,
úgy lakják az esztendőket,
mint a palotákat.

Lusták, vagy csak ráérősek...
egy-egy év van adva
minden láthatatlan céllal
megtett mozdulatra.

Ó, ha minden így mozogna,
lagymatag növények!
Hogy élné sok dinamikus
örömét az élet?

Milliárdnyi lehetőség
szépségre és jóra,
néhány levéllé bomolna
s lehullna a hóra...

Árnyalatnyi kívánságok
a fantáziámban!
Mindent, ami nekem kellem,
még meg sem találtam!

Rájuk emelem a baltát,
mert én rá nem érek
megvárni, míg önmagukra
Találnak e vének.

Mesterségtől érintetlen
tömbjeikben várnak
számomra elérhetetlen
jövőbeli tárgyak.

Formát rejtenek e törzsek,
s vad kincseket érnek,
asszony-ágyuk tartják bennük
a holnapi szépek.

Elképzelem, ahogy jön az
örömökre vágyó,
házasodó, építkező
holnapi favágó...

SZOMBAT DÉLUTÁN

Három tétel

I

Szikrázik a száraz ég.
Tán a felhők felett ég.

A parazsat verik szét,
Pucolják a kemencét.

Sistereg a kemence,
Pedig tűz már nincs benne.

Forró földre csepereg,
Párolognak a kövek.

Vizet tótnak, fazekak
Koccannak meg, konganak.

Olvadt ércű fellegek
Kész kazánként döngenek.

Párolgó teknőben víz,
Tiszta kendő. – Ma itt tűz

Kicsi fecske s virágok,
Fiókák meg világok,

Gyerekek és bogarak
S mezítlábas sugarak

Lubickoltak volna, és
Most itt van – a csepergés.

II

Sűrű eső sárba csap.
Eső levén sárga hab.

Zuhogott már eleget.
Elmosta a meleget.

Peregnek a pléhtetők:
(Mi alá bújjanak ők?)

Vacognak a virágok.
Lehűti a világot,

S ma már anyám be se gyűjt!
Kilenc fecske idebűjt.

Tizedik úgy vizesen,
Villás-villám sebesen

Repült, repült, meg se állt,
Elhagyott vagy hét határt,

Hogy a vihar tenyere:
Felhő ne takarja le.

III

Kilencen egy marokban,
Sötét eresz-sarokban

Kuporognak reggelig
S pici csőrük megtelik

Elhallgatott jajokkal,
Madar-kín sóhajokkal,

Szólni-se-mer beszéddel.
Dideregnek az éjjel.

Van egy fecske: vidám csőr,
– Síkos dróton bátor ór –

Elrepült a nagy Napig
S költögeti hajnalig,

Előtte száll, szól neki,
S éppen ide vezeti.

Az meg kereng – s tolla hull,
Kemencénknek tüze gyúl.

Felfőzzük a meleget
S megfürösztyük az eget.

BÖLCSESSÉG

Ahogy a szédítőn csobogó patakocskák
dús zuhatagba öntik a sodrást,
Ahogy a rendre szedett pipacsokból
kötjük a csokrot,
Ahogy az értelem önti okokból a gondolatot,
Ahogy a szétdarabolt nagy tömb-tömegekből
emberek újból rakják lakható szép palotáik,

Tízezer éve kormányzó nagy egyszerűséggel
gyűjti össze a párt a nép erejét.

Nem volt ily szertartás-nélküli nagyhatalom még.

PIRKADAT

Ó, kivilágó kék ege hegyszorosoknak!
Futva ér a falukba a hajnali por-piros út.
Jönnek az utcák, halkán a térre gurulnak
A kékfalú házak.
Házak! költsétek már, gyorsan az embereket.
Kérni szeretnék tőlük egy szemet
Minden kéve új gabonából,
Néhány lélegzetnyi friss örömet,
Hogy először arattak együtt.

Futva ér a telepre a hajnali pír-poros út.
Csengő vasrudak, költsétek fel az embereket,
Kik pályát építettek e távoli tájig.
Munka-kezdet előtt
Nekik adom oda reggeli énekemet.

KÖSZÖNÉS

Madár! Te emeled súlyos szárnyad
Keresztül surransz az éjszakánkon
S a szárnycsapásaidtól indul el a szél
És meglendül a hold
És elfordul csillagaival az égbolt.

Kibomló szárnyával verdes a tavaszi hajnal:
Virágok sátrai nyílnak fel
Bimbók kagylói nyílnak szét
Szirmok szemhéjai nyílnak.

És ébred az ország.
Az utakra fűzött gyöngyszemek: városok, falvak
Csengve egymáshoz érnek az ébredésben
És ilyenkor összeér
A bennük élő emberek karja,
Ahogy együtt helyére emelik
Társadalmunk kék-arany kupoláját.

EMLÉKEK ÉNEKE

I

Nem tűző naptól lett aszályos az a nyárutó.

Az elszivárgó folyóvizek nyomán
felforrósodtak a szomjaztatott medrek.
A megtaposott fűszálak finom homokot szívtak fel
dagadt gyökereiken.
A nedvek eleven zöldjét szennyezett tavakon,
tavalyi leveleken, iszkoló felhőkön
s elhagyott sajkák alján
felváltotta a rozsda.
Forró forgószelek feszültek
a kézigránatok mélyén
és füttyülő hullócsillagok lapultak a tölténytárban.

Augusztus egyik hajnalán esett
s a zápor megrázta a gyümölcsrel rakott fákat.
A szívalakú szilvák türelmetlenül
megremegtek,
s az ellenség szívében
már vonaglott a félelem.

Minden megkívánta, hogy a történelem
időjárása új évszakot öltödjön!

II

Mi, akkor még csiperke-sápadt gyermekek,
a pincében aludtunk a háború éjszakáin.
Mellettünk aludt anyánk.
A nép a föld alatt élt, akár az elásott harangok.
S a pincéknek is alatta, titkok mellkasában,
hol a szőlő s a penész is ízet szerzett,
honnan némán származik az élet, –
a föld alatt készültek fel a harcosok,
s virágok útján kitörték a térre...

III

Horogkereszt a küllő. Kígyó a ráf.
Roskadó járműveik elől félre akart kúszni
a legázolt út, a sebesített domb.

Mint pléhfedélről az őszi esővíz,
megvert évezredek özönöltek
dübörögve vissza napnyugat felé.
Hosszú uralmuk bemarta magát öreg erdeinkbe:
az irtások varratain csak tizenöt évesek a fák,
új városrészek alatt beomlanak néha
hajdani rejtett tömlöcök,
s éjjelenként néha nyugtalanul vetik maguk
az emlékekkel alvók
s az embervérre emlékező halak.

De él a megöhlhetetlen nép...
Haldokló harcosok utoljára felénk nyújtották
ujjaikat, s virágok serkennek a sírokon.
A győzelem várai ezek az új, nagy
fehér paloták –
s termelő emberekké nőnek immár
az elsők e tájon,
kiknek szülőházája népköztársaság.

NEMZEDÉKEK

december 30.

A fejek megőszülnek.
Az arcok ráncosodnak.
A kezekkel nem bír az idő!
Kibújtak kötélcsomókból
és lapátot s baltát fogtak.
A kezek sorakoztak
s a hófelhős égre dobálták örömlükben
a gyermek Köztársaságot.

Erdőkben lengő levelek a kezek.
Folyókban lüktető hullámok a kezek,
munkás menetben az osztály jelvényei!
Mint tükörbe, néznek egymás tenyerébe
és követ, kanalat, fegyvert, ceruzát
vesznek át az idő raktáráblakánál.

S észre sem veszi, aki csak az évekkal
elmosódó arcokat tartja számon,
hogy szerszámot fogott már a mi kezünk is, fiúk,
kik ezerkilencszáznegyvenhétben
még gyermekek voltunk!

TAVASZI SIRATÓ-ÉNEK

Ültem a nyár bölcsőit ringató fák alatt
S kezemre hullt egy apró, zöld bogyó.
Gesztenye nőtt volna belőle,
Ha nem rágja le a hernyó-himlő,
Vagy nem szikkasztja le a nap...

Könnyen, korán, még gyermekén lehullt.
Az ilyen nyápic könnyen megkap
Minden halált.
Élete zöldje még csak
Halvány, világos, szinte sárga.
Alig született, hogy tudott volna
Visszaütni a gyilkos halálra?
Sejtjei héján még a rügy teje ragad,
S cseppecskékben mint könny tapad az arcán,
Kis feje mögül alig hullatta el
A pólyapárna-szirmokat.

Elbarnul ütődött, halott kicsi teste.
Mi szunnyadt el örökre –
Mi ébredhetett volna benne?
Titok!
Éretlen jókedve is elvész vele,
És sosem lesz szépfényű
Komoly, okos, barna homlok,
Ha majd szétpattanna a szeleburdi burok.

De tui is még csak
Erőtlen, hamvas szőke pöszlék,
S még csiklandani se tudnak!
Sohase szúrnak már! ...

Eljáró Idő, de korán jársz néha!
Egy nyárnyit ígért neki a lét,
Lehetett volna érett, felnőtt gesztenye...

Ki tudja, melyik gesztenye-élet
Tudja, fogja beváltani
A vakon remélő annyi nyár
Legmosolyosabb reményit?

Hát egy – az nem sok, nem érzik híja.
Csak maga vesztett!

Csak az élet vesztett – egy gesztenyényit.

Mert mindennek, ha már élővé szerveződött,
Belekóstolt a tökéletes, izgága-sejtű létbe,
A legborzalmasabb: azt koplalni – halva.
Jószántából még gesztenye-csira se halna.
Mert bár egy nyárnyit égni, ázni – élni!
Nem elég már, mint volt a nyers anyagnak
A győzelmetlen öröklét nyugalma.

LEGÉNYKEDÉS

Egy csikó elhúz egy legényt,
Egy legény elhúz egy csikót.
A legénynek is kedve lett,
A csikónak is kedve volt.

A fűvön ropog ez a tánc,
A mezők partján sír a fű,
A naplemente ráborul
S e viadal oly egyszerű.

Az esti rétek partjain
Csak hangtalanul vívnek ők.
Szökennek, megfeszül az ín
És meghajolnak a fenyők.

Egymásra néznek: csillaguk
Egymást süti, vakítaná!
A szívük mélyen kalapál
És behallszik a föld alá.

Az erdők és az emberek,
A magok, s tán a holtak is
Érzik a játék örömét
S magukba szívnek valamit.

Az ilyen naplementeken
A legtalálóbbs esti dal,
Szívet-pihentető szeszély
Egy ilyen döngő viadal.

Egy csikó elhúz egy legényt,
Egy legény elhúz egy csikót...
A mélyeknek is kedve lett,
A csúcsoknak is kedve volt.

Az ember ősi erejét
Ropogva érzi át a kar,
S a világ úgy nekihevül,
Hogy esteledni sem akar.

AZ ÚR

Van aki tompán áll szembe a végtelennel,
melybe a költő réved, és azt kérdi:
„Mit látsz te ott, hol én semmit se látok?”

Van aki melléd áll, tekinteted követve,
s aztán lenéz a jól ismert kövekre:
„Mi volna ott, mi nem nyomaszt?” – és elmegy

a Végtelen elől, mely süt szemünkre,
mint engedelmes, meztelen, nagy tükre
maga-néző cseppnyi fókuszának. –

Azt hinnéd csillagos éjszakákon:
nincs a föld alatt se hely, ahol
elfordulhat tekinteted a tértől –

átsütik a csillagok a testünk,
átsütik az ügyeink, az estünk,
átsütik a vasnak ismert földet...

De megkérdezik gyanútlanul tőled:
„Mit látsz ott, hol én semmit se látok?” –
Érezd hamar: az emberek barátok!

Ilyenkor mondd: a többi csillag messze!
S felfuvalkodó szíved ne eressze,
hogy többnek, jobbnak érezzed magad:

Van aki szárnyal áll szembe a végtelennel,
s értelme tud! – az azt is tudva tudja,
hogy sehol nincs még, bár egy átlag-Ember!

A FÖLD ÉJSZAKÁI

A nap, mint jó anya: lefeküvésre biztatva elmegy.
A tűz világít. Ernyőcskéjét belenyitja
a történelemelőtti nagy sötétbe.
...Szürküledéskor meggyújthatták, már nem ültek el
a madarakkal,
maguk közt maradva ültek fénykarikákban.
Valami ébren maradt az emberben a nappalokból,
ami a természetben elcsendesedett, megszűnhetett
egy éjszakára.
Érzett: az éjszaka félelmetes lehetőségekkel telik meg,
ha lesz, aki otthonosan mozoghat benne...
Éjjeli vadászatok, csatározások,
éjjeli vonulások, lombok szakadnak, patakok
felzavarodnak,
alvó nyúlfiak lábára lépnek, –
éjjeli munka, szorosok felvert csendje, robbantások,
éjjeli vonatok, –
költők, mérnökök, államférfiak virrasztása ...
Az élet ihletet fogott a nappalokból –
elhitette: világosság nélkül nem is élhet!
A földről az ember óta csupa foszforló éjszaka képe
emelkedett fel!
Szürküledéskor – az este hangtalan órái betelvén –
íme a tüzek Neandervölgyben,
Memfiszben fáklyák,
Antwerpenben a lámpagyújtogató kiaggatta
az utcai lámpásokat,
és Moszkva, Párizs, Tokió villanyfényei
lüktetnek-vernek az éjben...

ezer celziuszok az izzók hófehér üvegujjaiban!
millió celziuszok az emberi öntudat sok sugarában!
Most, itt – az építőtelep reflektorába érkezett végre
kitartó kétnapi élete-vágya szerint egy rajongó pille,
ahogy az ember világosságimádó gondolata
 kívánczik,
törne felfele folyton a napba.

LENIN SZAVA

Messze a múltban, a jelennek háttal
bandukolnak az elmúlt évek.
Az elmúlt emberek, osztályharcosok
mennek... érkezést már nem érnek.

Mentek a múltba, a jelennek háttal
az elmúlt évek,
mikor Lenin ránk szólt: a szavai
minden elmentet utolérték,
és abban a végtelen ballagó sorban
mindenki megfordult,
a holtak egy percre újra éltek!
Az össz-emberiség hatalmas gyűlése
torkollt egy térre –
amarról visszánéztek, kik elteltek
kárpótolatlan a halálban érve,
emerről, akik még meg sem születtek
s harcra, öröme, sorukra vártak...

Lenin beszél – ilyenkor közös, jól kívánt
emberi dolgoknál fogva
– múltban, jelenben, jövőben –
milliárd hűséges tagja van ennek a pártnak!

KRÓNKA HUNYADVÁRÁRÓL

Régi várak – most már vernek,
Búzaszagú öreg termek.
Bennük tábort már nem vernek,
Bennük harcot már nem nyernek.

Úgy süti a nap is őket
Mint elhagyott temetőket,
S nem mint piros háztetőket,
Új utcákat, nyers mezőket,

Melyeken az ásó nyoma
Friss és be nem gyógyul soha:
Új alapot ásnak oda,
Utak, sínek futnak tova.

Cseng és dörmög itt az élet.
Heves lüktetéssel éltet.
Régi várak csendben élnek.
Régi várak, mit reméltek?

Szívetek: a régi ember
Elhalt harccal, szerelemmel.
Mellkasotok annyi reggel
Kihűtötte nagy szelekkel.

Kő rozetták, édes ívek
Mégis várnak, mégis hívek !
Próbát álló erős ívek
Kőműves-kezekhez hívek.

Hosszú századévek telnek,
Embert nyelnek, időt nyelnek.
Próbát álló öreg termek
Építőknak énekelnek:

Vár őrzi meg az erőtok,
Nőni váratokban nőttök,
Ronthatatlan vaserődök
Öntik, ontják a jövőtok!

ÖRÖK NAPLEMENTE

Világít a kohó.
A vaskövek múltja éled valahol:
öslények nyargalnak el a fortyogó vasban
a gáz lila orchideái alól.

Világít a kohó. Fénye mint a lemenő napnak
süt hosszan, vörösen csengő nagy termeken át.
Az anyag, mely a lányos virágokat is termi,
az olvadó vasból kiontja a föld férfias illatát.

Énekel a kohó. Leányka kórusok
csengnek a zümmögő zajban, –
a forróság képzeletében dalol.

Énekel a kohó. Milliárd éves esték
találkoznak e mai estével itt: a nap lassan
előáll izzón, örök erővel a munkások markai alól.

A párezer mágus árnyéka lassan húzódik össze,
ahogy az öntőüst napja újra delelőre ér.

S úgy érzem, most érzem,
hogy süt, simogat ki a vérből a nap melege
s melegít ki a napból az emberi vér.

HIROSIMA NAPJÁN

A nagy mindenségben kihúnyna egy lámpa,
Ha a Föld elég.
Tüntetések hangja, zúgó sokaságok
Mondták ki: Elég!
Figyeled a harcot: növekvő morajjal
Vonul mind elébb –
S Hirosima napján, augusztusi reggel
Megdördül az ég.

Omló gomolyából felleg rajza bomlik:
Nem a szörnyű gomba!
Arany búzakéve ködeiből kel ki...

Hirosima napján!... Roppant erejével
Minden tengeren
Kussol ma a vihar, s atommagjaival
Kilencven elem.
A föld magába száll, repülők lapulnak –
Hisz a végtelen
Felsőbb szempontja: a béke dereng át ma
Benn az emberen.

CSILLAGKÉPEK VÁNDORLÁSA

Folyóvizek szép folyása:
Csillagképek vándorlása.
Az idő sok ege rendre
Lepillant az emberekre.

Füzes partok folyóvize,
Milyen lassan hozod ide
Tükrödben a messzi fákat
S a múlteti éjszakákat.

Csillagos ég régi tükre
Éjszakánként vizeidben
Nézte magát, – ott a képe,
Úszik tengerek elébe.

Füzes partok folyóvize
Nagyon lassan hozza ide
Tükrében a messzi fákat
S az elhagyott éjszakákat.

Tengerig a csillag képe
Ó, csak olyan lassan ér le,
Mintha almavirág lenne
S tavasz óta úszna benne.

Folyók tükre, válj meg tőle!
Más ég borul ma a földre,
Más ég süti a mezőket,
Almafákat, új tetőket.

Hej, ti almák, ha tudnátok,
Milyen égbolt borul rátok:
Virágzástól beérésig
Kétszer jutottunk az égig!

Minden rakétaút rajza
Egek mélyét felkavarja,
Folyók színén úszik tükre
S villogást hoz a szemünkbe.

A CSILLAGOK FELETT

Csendes katonatemető:
A csillagok felett – mező.
Lüktető talpán a jelennek
Én élve érzem hogyan pihennek.

Egy szovjet katonasapka csillaga
Beépült lenn a föld falaiba:
A csata után ásott tömegsír
Legmélyén hallgat kis testén a pír.

Vöröslík ott is, piros mindenütt,
Ahova halott szovjet hős feküdt.
És felvöröslík nappal, éjjelen
A földön milliók szíveiben.

Egy szovjet katonasapka csillaga
Megmozdul lenn a föld falaiban,
Megmozdul bennem, benned – és a táj
A győzelem nagy traverzein áll.

Átszövik földünk e csillagzatok.
A föld alól a kozmoszig ragyog
A kommunizmus vörös vércöre.
Küldd meleged roppant ereibe,

Add az erőd a roppant ragyogáshoz,
Mely új, világvárosi csillogást hoz,
Elmélyedt építést és nagy költészetet...
A szívem halkán ver a csillagok felett.

Rönk lábú nép, a szikla talpú had.
Itt milliók nagy erdeje halad.
Reng, döng a táj, a népek rengetik,
a holnap
Zászlója száll, a népek lengetik.

HÓRIA-INDULÓ

Hória kereke készül, testvér,
Nagy szél nyögeti a fákat.
Jajgat a jegenye: „Rólam nyestél
Császár kerekese ágat...”

Mért remeg ez a rét? Föld reng, testvér,
Utcák kövezete sáros.
Hória kerekét hozzák testén,
Attól dübörög a város.

Hóvihar ereje, verd az erdőt,
Mért ad kereket a várnak,
Hória serege újra eljön,
Népek ezerei várnak!

Csillag a hegyeken. Tábortúzzel
Szítják fiai e földnek.
Láng fut a fedelen, csendőrt űzz el,
Császár lovasait öld meg!

Egykor e tereken vérünk omlott,
S csendőr menetel a vérben...
Hória kereke sortűz volt ott, –
Visszhang dübörög a téren...

HARCOK FÉNYE

Augusztusi éjszakákon
emberek, ha égre néztek,
énekeket hoznak erre
visszatérő csillagképek.

Menetelő millióknak
robajai szállnak, jönnek
fenyves úton, hajnalonként,
fátyolában nagy ködöknek.

Napkeltekor frissen nyíló
piros szirmú nagy virágok
lengnek, ahogy lobogóink
előntötték a világot.

Népes hadak, munkás hadak
délíg felértek a térre.
Délután nagy ropogásban
záporeső hullt a vérre.

Másnap sárban mentek tovább.
Minden patak zúgott, áradt.
Mögöttük a város felől
újra füstöltek a gyárok...

Augusztusi éjszakákon
építők, ha égre néztek,
harcok fényét sütik rátok
visszatérő csillagképek.

REGGEL A KŐBÁNYÁNÁL

A dinamitorsok kanóca ég.
Aranyló szegletek, csillámló törmelék –
fölöttünk harmatos, feszült a csend.
Az erő ujjai a hegybe bent!
Az ember ujjai bontják a hegy fejét.
Hatalmas porköpenyben omlik szét...
S most ideér a hang. A robbanás
az alsó völgyeken rian tovább,
szelében ellapul, lobog a rét füve,
s figyelve égnek áll az állatok füle...
Hegyindulás! Nagy ősi helyzetek
mozdulnak el a föld szíve felett,
millió éve nőtt oszlopsorok,
finom csipkészetek, rejtett üregek, mély fokok.
A kő keménysége, a nyers erő,
a föld épülete tűnik elő.
Jövendő ezredévhez méltó alapok:
így nyersen is elképzelt alakok,
szobroknak való tömbök omlanak,
dübörgő halmazuk lehull a fal alatt...
S a hegy falán az ontás krátere
percek alatt ezer munkással lesz tele.
A föld sebét először éri fény,
érzékenyen nyirok ragyog hűvös kövén.
Érzékenyebb, mint fenn a harmatok:
a harmat újra száll, – ez csak egyszer ragyog...
Helyette millió év virága: ember termet
foglalja el a kirobbantott termet.
Árnyékaik mint furcsa levelek
lobognak a kövek között, kövek felett.

A reggel tenyerén a könnyű ég,
világító nagy bányalámpa ég.
S mint öreg, ősi sziklaarcú bölcs,
csikorgón, mélyen mosolyog a föld.
A kő majd kell nekünk, ő tudta jól.
Minden előjön általunk a súly alól.
Úgy tűnik el kedvenc kincseiről a torz nyomás,
ahogy fölöttünk itt megszűnt az elnyomás.
S a megkönnyebbülés rohan, repül úton, sínen,
s minden megépül újra itt a felszínen.